

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY

LAILY MEDINA

přednesené dne 9. ledna 2025¹

Věc C-665/23

IL

proti

Veracash SAS

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Cour de cassation (Kasační soud, Francie)]

„Řízení o předběžné otázce – Platební služby na vnitřním trhu – Směrnice 2007/64/ES – Neautorizované platební transakce – Oznámení o neautorizovaných platebních transakcích – Lhůta pro oznámení – Prodlení s oznámením, které není úmyslné ani není důsledkem hrubé nedbalosti – Povinnost poskytovatele platebních služeb k vrácení prostředků – Odpovědnost plátce za neautorizované platební transakce“

I. Úvod

1. Projednávaná věc se týká některých aspektů odpovědnosti za neautorizované transakce upravené ve směrnici 2007/64/ES². Vyvolává otázku vzájemného vztahu mezi ustanoveními této směrnice, která upravují konkrétně povinnost plátce oznámit neprodleně každou neautorizovanou transakci, a důsledky nesplnění této povinnosti, pokud tato neautorizovaná transakce vyplývá z neautorizovaného použití platebního prostředku. V návaznosti na vydání rozsudku CRCAM³ nabízí projednávaná věc Soudnímu dvoru další příležitost zabývat se rovnováhou, kterou je nutno nastolit mezi zájmy plátce a zájmy poskytovatele platebních služeb.

¹ – Původní jazyk: angličtina.

² – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES (Úř. věst. 2007, L 319, s. 1). Tato směrnice byla zrušena a nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a zrušuje směrnice 2007/64/ES (Úř. věst. 2015, L 337, s. 35). S ohledem na skutkové okolnosti sporu v původním řízení se na projednávanou věc vztahuje směrnice 2007/64, přičemž totéž uvádí i předkládající soud.

³ – Rozsudek ze dne 2. září 2021 (C-337/20, EU:C:2021:671, dále jen „rozsudek CRCAM“).

II. Právní rámec

A. Unijní právo

2. Článek 56 směrnice 2007/64, nadepsaný „Povinnosti uživatele platebních služeb v souvislosti s platebními prostředky“, v odstavci 1 stanovoval:

„Uživatel platebních služeb, který je oprávněn používat platební nástroj, má tyto povinnosti:

- a) používat platební prostředek v souladu s podmínkami, které upravují vydávání a používání daného platebního prostředku, a
- b) oznámit poskytovateli platebních služeb nebo subjektu jím určenému ztrátu, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizované použití, a to neprodleně po zjištění této skutečnosti.“

3. Článek 58 směrnice 2007/64, nadepsaný „Oznámení o neautorizovaných nebo nesprávně provedených transakcích“, uváděl:

„Uživatel platebních služeb získá od poskytovatele platebních služeb nápravu pouze v případě, že svému poskytovateli platebních služeb neprodleně po zjištění a nejpozději do třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu oznámí všechny neautorizované nebo nesprávně provedené platební transakce vedoucí ke vzniku nároku, včetně nároku podle článku 75; to neplatí v případě, kdy poskytovatel platebních služeb, kde to připadalo v úvahu, neposkytl nebo nezpřístupnil informace o dané platební transakci v souladu s hlavou III.“

4. Článek 60 směrnice 2007/64, nadepsaný „Odpovědnost poskytovatele platebních služeb za neautorizované platební transakce“, v odstavci 1 stanovoval:

„Aniž je dotčen článek 58, členské státy zajistí, aby v případě neautorizované platební transakce poskytovatel platebních služeb plátce okamžitě vrátil plátcovi částku ve výši neautorizované platební transakce a tam, kde to připadá v úvahu, platební účet, z něhož byla částka odepsána, obnovil do stavu, v jakém by byl, kdyby k neautorizované platební transakci nedošlo.“

5. Článek 61 směrnice 2007/64, nadepsaný „Odpovědnost plátce za neautorizované platební transakce“, uváděl:

„1. Odchylně od článku 60 nese plátce ztrátu do výše 150 EUR plynoucí z veškerých neautorizovaných platebních transakcí, která vyplývá z použití ztraceného nebo odcizeného platebního prostředku nebo ze zneužití platebního prostředku v případě, že plátce nezajistil ochranu jeho osobních bezpečnostních prvků před zneužitím.

2. Plátce nese ztráty plynoucí z neautorizovaných platebních transakcí, pokud vznikly v důsledku jeho podvodného jednání nebo úmyslného nebo hrubě nedbalostního nesplnění jedné nebo více jeho povinností podle článku 56. V takových případech se maximální částka uvedená v odstavci 1 tohoto článku nepoužije.

3. V případech, kdy plátce nejednal podvodně nebo s úmyslem nesplnit své povinnosti podle článku 56, mohou členské státy snížit odpovědnost podle odstavců 1 a 2 tohoto článku

s přihlédnutím zejména k povaze osobních bezpečnostních prvků platebního prostředku a k okolnostem, za nichž k jeho ztrátě, odcizení nebo zneužití došlo.

4. Plátce nenese žádné finanční následky vyplývající z použití ztraceného, odcizeného nebo zneužitého platebního prostředku po oznámení podle čl. 56 odst. 1 písm. b), s výjimkou případů, kdy jednal podvodně.

[...]"

B. Vnitrostátní právo

6. Směrnice 2007/64 byla do vnitrostátního práva provedena na základě ordonnance no 2009–866 du 15 juillet 2009 relative aux conditions régissant la fourniture de services de paiement et portant création des établissements de paiement (nařízení č. 2009–866 ze dne 15. července 2009 o podmínkách, kterými se řídí poskytování platebních služeb, a kterým se zřizují platební instituce), kterým byly vytvořeny zejména články L. 133–17, L. 133–18, L. 133–19 a L. 133–24 code monétaire et financier (měnový a finanční zákoník), jež jsou použitelné ve věci v původním řízení.

7. Článek L. 133–17 odst. I měnového a finančního zákoníku stanoví, že „pokud se uživatel platebních služeb dozví o ztrátě, o odcizení, o zneužití nebo o jakémkoli neautorizovaném použití svého platebního prostředku nebo údajů, které jsou s ním spojeny, neprodleně o tom za účelem zablokování nástroje informuje svého poskytovatele nebo jím určenou entitu“.

8. Článek L. 133–18 tohoto zákoníku stanoví:

„V případě neautorizované platební transakce oznámené uživatelem za podmínek stanovených v článku L. 133–24 vrátí poskytovatel platebních služeb uživateli platebních služeb okamžitě částku neautorizované transakce a případně obnoví účet, z něhož byla částka odepsána, do stavu, v jakém by byl, kdyby k neautorizované platební transakci nedošlo.“

Plátce a jeho poskytovatel platebních služeb mohou smluvně rozhodnout o další finanční náhradě.“

9. Článek L. 133–19 uvedeného zákoníku stanoví:

„I. V případě neautorizované platební transakce v návaznosti na ztrátu nebo odcizení platebního prostředku nese plátce do oznámení stanoveného v článku L. 133–17 ztráty související s použitím tohoto platebního prostředku do výše 150 eur.“

Odpovědnost plátce však nevzniká v případě neautorizované platební transakce provedené bez použití osobních bezpečnostních prvků.

II. Odpovědnost plátce nevzniká, pokud k neautorizované platební transakci došlo tak, že byl zneužit platební prostředek nebo údaje, které s ním jsou spojeny, aniž o tom plátce věděl.

Odpovědnost nevzniká ani v případě padělání platebního prostředku, pokud měl plátce v okamžiku neautorizované platební transakce platební prostředek u sebe.

III. S výjimkou podvodného jednání z jeho strany nenese plátce žádné finanční následky, pokud poskytovatel platebních služeb neposkytne vhodné prostředky umožňující podání oznámení za účelem zablokování platebního prostředku stanoveného v článku L. 133–17.

IV. Plátce nese veškeré ztráty způsobené neautorizovanými platebními transakcemi, pokud tyto ztráty plynou z podvodného jednání z jeho strany nebo pokud úmyslně nebo z hrubé nedbalosti nesplnil povinnosti uvedené v člancích L. 133–16 a L. 133–17.“

10. Konečně článek L. 133–24 tohoto zákoníku stanoví:

„Uživatel platebních služeb neprodleně oznámí svému poskytovateli platebních služeb neautorizovanou nebo nesprávně provedenou platební transakci, a to pod sankcí promlčení, nejpozději do třinácti měsíců ode dne odepsání platby z účtu, ledaže mu poskytovatel platebních služeb neposkytl nebo nedal k dispozici informace o této platební transakci v souladu s kapitolou IV hlavy 1 knihy III.

S výjimkou případů, kdy je uživatelem fyzická osoba jednající pro neprofesionální účely, se mohou strany rozhodnout, že se od ustanovení tohoto článku odchýlí.“

III. Spor v původním řízení a předběžné otázky

11. IL si u společnosti Veracash SAS otevřel účet pro vklady ve zlatě. Dne 24. března 2017 zaslala Veracash na adresu IL novou výběrní a platební kartu. IL tvrdil, že o tuto kartu nežádal ani ji neobdržel a byl ode dne 30. března do dne 17. května 2017 vystaven každodenním výběrům ze svého účtu, které neautorizoval. IL podal na společnost Veracash žalobu u tribunal de grande instance d'Évry⁴ (Soud v Évry, Francie), kterou se domáhal vrácení a náhrady škody.

12. Vzhledem k tomu, že jeho žaloba byla v prvním stupni částečně zamítnuta, podal IL odvolání ke cour d'appel de Paris (Odvolací soud v Paříži, Francie). Jeho odvolání bylo zamítnuto rozsudkem ze dne 3. ledna 2022, a to zejména z toho důvodu, že se nemohl dovolávat ustanovení článku L. 133–18 měnového a finančního zákoníku, jelikož sporné transakce neoznámil společnosti Veracash „okamžitě“⁵ a „neprodleně“. Toto zjištění vycházelo ze skutečnosti, že IL zaslal společnosti Veracash reklamační formulář až dne 23. května 2017, téměř dva měsíce po prvním sporném výběru.

13. IL podal kasační opravný prostředek ke Cour de cassation (Kasační soud, Francie), který je předkládajícím soudem. Na podporu tohoto opravného prostředku se dovolává dvou důvodů. V první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku⁶ IL cour d'appel de Paris (Odvolací soud v Paříži) vytýká, že ve svém rozhodnutí nezohlednil skutečnost, že plátce má na oznámení dotčené transakce třináct měsíců ode dne odepsání částky z účtu, a porušil tak článek L. 133–24 měnového a finančního zákoníku ve znění použitelném ve věci v původním řízení.

⁴ – Přejmenovaný na „tribunal judiciaire d'Évry“ (Soud v Évry, Francie) dne 1. ledna 2020.

⁵ – Odkaz v tomto rozsudku na povinnost oznámit transakci „okamžitě“ je pravděpodobně důsledkem skutečnosti, že toto slovo je uvedeno ve všeobecných obchodních podmínkách upravujících používání karty „Veracard“, jejichž znění je uvedeno i v dotčeném rozsudku.

⁶ – Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká pouze první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

14. Předkládající soud uvádí, že řešení sporu závisí na tom, zda poskytovatel platebních služeb může odmítnout vrátit částku neautorizované transakce, pokud tak plátce, přestože tuto transakci oznámil v uvedené lhůtě třinácti měsíců, učinil se zpožděním, aniž by toto zpoždění bylo úmyslné nebo plynulo z hrubé nedbalosti z jeho strany.

15. Názory účastníků původního řízení na tuto záležitost se liší. IL, navrhovatel v původním řízení, primárně tvrdí, že uživatel platebních služeb má k tomu, aby oznámil neautorizovanou transakci, třináct měsíců ode dne odepsání částky z účtu. Společnost Veracash, odpůrkyně v původním řízení, odpovídá, že pokud zákonodárce v článku L. 133–24 měnového a finančního zákoníku uložil uživateli, aby neautorizovanou transakci oznámil neprodleně, přičemž stanovil lhůtu třinácti měsíců, stalo se tak proto, že hodlal zavést dvojí lhůtu a lhůta třinácti měsíců je lhůtou nejzazší. Dodává, že je v souladu se systematickou tohoto ustanovení požadovat, aby uživatel platebních služeb, jakmile se dozví o určité anomálii, reagoval neprodleně tak, že tuto anomálii svému poskytovateli oznámí.

16. Předkládající soud konstatuje, že doslovný výklad článku 58 směrnice 2007/64 může, jak rozhodl cour d'appel de Paris (Odvolací soud v Paříži), vést k závěru, že poskytovatel platebních služeb je oprávněn odmítnout vrácení částky neautorizované platební transakce pouze z toho důvodu, že mu uživatel platebních služeb tuto transakci oznámil opožděně, i kdyby se tak stalo ve lhůtě třinácti měsíců.

17. Uvedený soud má však za to, že takový výklad je podle všeho obtížně slučitelný s čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64. Z tohoto ustanovení vyplývá, že plátce svého práva na vrácení pozbývá pouze tehdy, pokud se, mimo jiné, dopustil úmyslného nebo hrubě nedbalostního nesplnění jedné nebo více svých povinností podle článku 56, tedy povinností, mezi něž náleží i povinnost neprodleně oznámit svému poskytovateli platebních služeb ztrátu, odcizení, zneužití nebo jakékoli neautorizované použití platebního prostředku.

18. Předkládající soud uvádí, že když měl Soudní dvůr provést výklad článku 58 směrnice 2007/64 ve svém rozsudku ve věci CRCAM, nemusel rozhodovat o následcích situace, kdy plátce nesplnil povinnost neprodleně informovat poskytovatele platebních služeb o tom, že zjistil neautorizovanou platební transakci.

19. I když předkládající soud vnímá, že existuje zájem na tom, aby byl plátce motivován k tomu, aby při informování svého poskytovatele platebních služeb postupoval s řádnou péčí, má za to, že ve světle čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64 neměl unijní normotvůrce v úmyslu sankcionovat jakékoli opoždění tím, že plátce úplně pozbude právo na vrácení, bez ohledu na okolnosti.

20. Podle uvedeného soudu by měl plátce pozbýt svého práva na náhradu ztrát způsobených neautorizovanou transakcí, kterým by neprodlené oznámení umožnilo zabránit, pouze za podmínky, že k opožděnému oznámení došlo úmyslně nebo že je následkem hrubé nedbalosti z jeho strany.

21. Ve světle výše uvedeného se Cour de cassation (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být články 56, 58, 60 a 61 směrnice 2007/64[...] vykládány v tom smyslu, že plátce pozbývá právo na vrácení částky neautorizované transakce, pokud takovou transakci oznámil svému poskytovateli platebních služeb opožděně, a to i když tak učinil ve lhůtě třinácti měsíců ode dne odepsání z účtu?

- 2) Je v případě kladné odpovědi na první otázku pozbytí plátcova práva na vrácení podmíněno tím, že k opožděnému oznámení došlo úmyslně nebo že je následkem hrubé nedbalosti ze strany plátce?
 - 3) Pozbývá v případě kladné odpovědi na první otázku plátce právo na vrácení ve vztahu ke všem neautorizovaným transakcím, nebo jen ve vztahu k těm, kterým bylo možné zabránit, kdyby k oznámení nedošlo opožděně?“
22. Písemná vyjádření předložily společnost Veracash, česká a francouzská vláda, jakož i Evropská komise.

IV. Posouzení

A. K první otázce

23. Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 58 směrnice 2007/64 ve spojení s jejími články 56, 60 a 61 vykládán v tom smyslu, že plátce pozbývá právo na vrácení částky neautorizované transakce, pokud tuto transakci oznámil svému poskytovateli platebních služeb opožděně, a to i když tak učinil ve lhůtě třinácti měsíců ode dne odepsání z účtu.

24. Odpověď na tuto otázku vyžaduje nejprve predestinaci obecného přehledu ustanovení upravujících smluvní závazky stran v oblasti platebních prostředků a neautorizovaných platebních transakcí, jakož i režim odpovědnosti za ztráty způsobené takovými transakcemi⁷. Následovat bude několik upřesnění týkajících se vzájemného vztahu mezi oznamovacími povinnostmi plátce.

1. Smluvní závazky stran a odpovědnost za ztráty způsobené neautorizovanými transakcemi

25. Z širšího pohledu je možné identifikovat dvě množiny ustanovení relevantních pro věc v původním řízení. Články 56 a 57 směrnice 2007/64 upravují smluvní povinnosti uživatele platebních služeb⁸ a poskytovatele platebních služeb⁹ v souvislosti s platebními prostředky. Články 58 až 61 této směrnice se týkají neautorizovaných platebních transakcí, přičemž upravují oznamovací povinnost uživatele platebních služeb, důkazní břemeno a odpovědnost každé ze stran.

26. Článek 56 upravuje smluvní povinnosti uživatele platebních služeb v souvislosti s platebními prostředky. Tento uživatel je tak povinen používat platební prostředek v souladu se stanovenými podmínkami, zajistit ochranu osobních bezpečnostních prvků platebního prostředku a oznámit poskytovateli platebních služeb ztrátu, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizované použití, a to neprodleně po zjištění této skutečnosti.

27. Poskytovatel platebních služeb je v souladu s čl. 57 odst. 1 písm. a) a b) zejména povinen zajistit, aby osobní bezpečnostní prvky platebního prostředku nebyly přístupné nikomu jinému než uživateli platebních služeb, a zdržet se zasílání nevyžádaných platebních prostředků,

⁷ – Viz Mavromati, D., *The Law of Payment Services in the EU: The EC Directive on Payment Services in the Internal Market*, Kluwer Law International, Alphen aan den Rijn, 2008, s. 220 a násl.

⁸ – Podle čl. 4 bodu 10 směrnice 2007/64 se „uživatel platebních služeb“ rozumí fyzická nebo právnická osoba, která využívá platební službu jakožto plátce, příjemce nebo obojí. Pojmy „plátce“ a „příjemce“ jsou definovány v bodech 7 a 8 uvedeného článku.

⁹ – Jak je definován v čl. 4 bodě 9 směrnice 2007/64.

s výjimkou případů, kdy je potřeba vyměnit platební prostředek poskytnutý uživateli již dříve. Kromě toho musí poskytovatel v souladu s čl. 57 odst. 1 písm. c) zajistit dostupnost vhodných prostředků umožňujících uživateli kdykoli učinit oznámení podle čl. 56 odst. 1 písm. b) v případě ztráty, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizovaného použití. A konečně, podle čl. 57 odst. 1 písm. d) musí poskytovatel zabránit veškerému použití platebního prostředku, jakmile bylo toto oznámení podáno.

28. Článek 58 se týká mimo jiné¹⁰ neautorizovaných platebních transakcí¹¹. Ukládá uživateli platebních služeb obecnou oznamovací povinnost jakožto podmínku pro zajištění nápravy poskytovatelem platebních služeb¹². Uživatel poskytovateli „neprodleně po zjištění a nejpozději do třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu oznámí všechny neautorizované [...] platební transakce vedoucí ke vzniku nároku“. Jedinou výjimkou z této povinnosti je případ, kdy poskytovatel neposkytl nebo nezpřístupnil informace o dané platební transakci v souladu s hlavou III směrnice 2007/64.

29. Článek 59 uvedené směrnice zakotvuje v rámci režimu odpovědnosti v případě neautorizovaných transakcí ustanovení upravující důkazní břemeno ve prospěch uživatele platebních služeb. Důkazní břemeno v podstatě nese poskytovatel platebních služeb, který musí prokázat, že transakce byla ověřena, řádně zaregistrována a zaúčtována¹³.

30. V praxi vede režim dokazování stanovený tímto článkem 59 směrnice 2007/64 k tomu, že pokud bylo oznámení stanovené v článku 58 uvedené směrnice učiněno ve lhůtě, která je v něm zakotvena, je poskytovatel platebních služeb v souladu s jejím čl. 60 odst. 1 povinen částku okamžitě vrátit¹⁴.

31. Článek 61 upravuje odpovědnost plátce ve specifické situaci, kdy ztráty z neautorizované transakce vyplývají z použití ztraceného nebo odcizeného platebního prostředku nebo z jeho zneužití. Z odstavce 1 tohoto článku vyplývá, že odpovědnost plátce za neautorizované transakce je omezena do výše 150 eur¹⁵. Odpovědnost plátce je však neomezená, pokud ztráty vznikly v důsledku jeho podvodného jednání nebo úmyslného nebo hrubě nedbalostního nesplnění jedné nebo více jeho povinností podle článku 56 (včetně povinnosti oznámit ztrátu, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizované použití). Z článku 61 odst. 4 vyplývá, že po oznámení ztráty, odcizení nebo zneužití platebního prostředku již nenese plátce žádné finanční následky, s výjimkou případů, kdy jednal podvodně.

¹⁰ – Toto ustanovení se vztahuje i na „nesprávně provedené transakce“. Vzhledem k tomu, že se věc v původním řízení týká transakcí, které nebyly autorizovány plátcem, nikoli transakcí, které nejsou v souladu s pokyny plátce, zaměřím se na institut neautorizovaných platebních transakcí.

¹¹ – Okolnosti, za nichž má být platební transakce považována za neautorizovanou, jsou uvedeny v článku 54 směrnice 2007/64.

¹² – V tomto smyslu viz rozsudek CRCAM (bod 33).

¹³ – Rozsudek CRCAM (bod 40).

¹⁴ – Tamtéž.

¹⁵ – Viz Geva, B., „The EU payment services directive: An outsider's view“, *Yearbook of European Law*, sv. 28, č. 1, 2009, s. 177 až 215, konkrétně s. 200, kde je zdůrazněno, že tato omezená odpovědnost existuje i v případě, že plátce okolnosti, které vyžadují oznámení podle článku 56 směrnice 2007/64, nezavinil a nejsou mu známy.

2. Vzájemný vztah mezi oznamovacími povinnostmi plátce

32. Z výše uvedeného nástinu právního rámce vyplývá, že uživatel má ve vztahu k platebnímu prostředku obecnou povinnost řádné péče. Specifickým projevem povinnosti řádné péče je oznamovací povinnost¹⁶. Tato povinnost zaujímá v kontextu režimu odpovědnosti za neautorizované transakce ústřední pozici a slouží jako „měřítko“ pro rozložení odpovědnosti za kteroukoli neautorizovanou transakci mezi plátce a poskytovatele služeb¹⁷.

33. Lze identifikovat přinejmenším tři situace, které vedou ke vzniku oznamovací povinnosti uživatele.

34. První nastává v okamžiku, kdy uživatel zjistí, že došlo ke ztrátě, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizovanému použití. V této situaci čl. 56 odst. 1 písm. b) směrnice 2007/64 vyžaduje, aby uživatel platebních služeb tuto skutečnost neprodleně oznámil poskytovateli platebních služeb. Cílem tohoto oznámení, jak vyplývá z čl. 57 odst. 1 písm. d) uvedené směrnice ve spojení s bodem 32 jejího odůvodnění, je umožnit poskytovateli platebních služeb zablokovat platební prostředek a zabránit dalšímu neautorizovanému používání.

35. Druhá situace nastává, když se uživatel dozví o neautorizované transakci. V takovém případě musí podle článku 58 uvedené směrnice podat neprodleně oznámení poskytovateli platebních služeb, aby získal nápravu dotčené neautorizované transakce. Cílem oznamovací povinnosti stanovené v daném článku je umožnit plátcovi vznášet námitky proti neautorizovaným transakcím a dosáhnout vrácení předmětných částek.

36. Zatímco čl. 56 odst. 1 písm. b) má *preventivní funkci*, neboť umožňuje zablokovat platební prostředek a chrání před rizikem neautorizovaných transakcí, článek 58 má především *kompenzační funkci*, neboť umožňuje vrácení částky dotčené takovou transakcí¹⁸.

37. Třetí situace nastává v případě, kdy obě předchozí situace nastanou (téměř) *současně*. Jak správně uvedla Komise ve svých písemnostech a jak tomu patrně ve věci v původním řízení je, neautorizovaná transakce může nastat po ztrátě, odcizení, zneužití nebo neautorizovaném použití platebního prostředku. V takové situaci musí být oznamovací povinnosti vyplývající z čl. 56 odst. 1 písm. b) a z článku 58 uplatňovány *soudržně*. Pro zajištění této soudržnosti je nezbytné považovat oznámení neautorizované transakce (a námitky proti ní) podle článku 58 za institut, který *zahrnuje* i oznámení podle čl. 56 odst. 1 písm. b). V takové situaci má oznámení neautorizované transakce preventivní i kompenzační funkci a nahrazuje oznámení podle článku 56¹⁹.

¹⁶ – Viz Bourguignon, C., „L'utilisateur dans la nouvelle loi sur les services de paiement: entre protection et responsabilisation“, in Jacquemin, H., Michaux, B. a Bourguignon, C., *Actualités en droit du numérique*, Anthemis, Limal, 2019, s. 153 až 215, konkrétně s. 206.

¹⁷ – Tamtéž, na s. 207, kde je oznamovací povinnost popsána jako „*curseur de la répartition des responsabilités*“. Ve stejném duchu viz Guimarães, M. R. a Steennot, R., „Allocation of liability in case of payment fraud: who bears the risk of innovation? A comparison of Belgian and Portuguese law in the context of PSD2“, *European Review of Private Law*, Kluwer Law International, 2022, sv. 30, č. 1, s. 29 až 72, konkrétně s. 46, podle nichž „případná příčinná souvislost mezi chováním [uživatele] a neautorizovanými platebními transakcemi končí oznámením“.

¹⁸ – Torck, S., „Délai de contestation des opérations de paiement non autorisées: renvoi préjudiciel de la Cour de Cassation“, *Revue de droit bancaire et financier*, č. 2, 2024, komentář 28.

¹⁹ – Tamtéž; S. Torck uvádí, že oznámení na základě článku 56 se s ohledem na dané okolnosti tak stává neúčinným („*la contestation fondée sur l'article 58 prend le relais du signalement fondé sur l'article 56, rendu inefficace par les circonstances*“).

3. *Lhůta pro oznámení podle článku 58 směrnice 2007/64*

38. Článek 58 směrnice 2007/64 ukládá plátcí, aby splnil svou povinnost podat poskytovateli platebních služeb oznámení ve stanovené lhůtě. Nápravu od poskytovatele je možno získat pouze v případě, že uživatel „neprodleně po zjištění a nejpozději do třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu oznámí všechny neautorizované [...] platební transakce“.

39. Problém, kterého se týká první předběžná otázka, spočívá v tom, zda v důsledku opožděného oznámení pozbývá uživatel platebních služeb práva na nápravu i v případě, že bude oznámení učiněno do třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu. Odpověď na tuto otázku závisí na tom, zda je povinnost podat oznámení „neprodleně“ po zjištění, že došlo k neautorizované transakci, samostatnou a odlišnou podmínkou, která se uplatní *kumulativně* s povinností učinit oznámení ve lhůtě třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu.

40. Podle ustálené judikatury platí, že při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i kontext, do kterého spadá, a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí. Historie vzniku ustanovení unijního práva může rovněž poskytnout informace relevantní pro jeho výklad²⁰.

41. Pokud jde zaprvé o znění článku 58, je třeba úvodem uvést, že časové podmínky podání oznámení jsou spojeny s formulací „*a nejpozději*“. Tato formulace podle všeho naznačuje, že článek 58 stanoví dvě samostatné podmínky, přičemž předpokladem vzniku práva na nápravu je splnění obou z nich.

42. Kromě toho mají obě časové podmínky rozdílnou povahu a rozsah.

43. Pokud jde o oznámení činěné „neprodleně“, je nutno připomenout, že směrnice 2007/64 tento výraz nedefinuje²¹. Jak v podstatě tvrdila francouzská vláda, lze ho v závislosti na příslušném jazykovém znění vykládat tak, že zdůrazňuje buď okamžitou povahu oznámení²², nebo nepřiměřeně dlouhou dobu prodlení²³.

44. Přestože jednotlivá jazyková znění vykazují určité menší rozdíly, je nutno konstatovat, že článek 58 nehovoří o *okamžitém* jednání. To poukazuje na určitou benevolenci při posuzování rychlosti reakce plátce v jednotlivých konkrétních případech. Plátce tak musí jednat co nejdříve, s přihlédnutím k okolnostem. V každém případě nelze mít za to, že plátce je v prodlení, pokud ve skutečnosti o události, která byla příčinou neautorizované transakce, nevěděl²⁴.

45. Bod 31 odůvodnění směrnice 2007/64 tento výklad potvrzuje, když uvádí, že by uživatel platebních služeb měl poskytovatele platebních služeb „co nejdříve“ informovat o veškerých sporech týkajících se údajně neautorizovaných transakcí.

²⁰ – Rozsudek CRCAM (bod 31 a citovaná judikatura).

²¹ – Francouzská vláda nabídla ve svých podáních analýzu výrazu „neprodleně“ s přihlédnutím k povinnostem uloženým Komisi nebo členským státům v jiných aktech unijního práva. Já se však domnívám, že rozdíly mezi unijním nebo státním orgánem a soukromou osobou, konkrétně plátcem, jakoukoli analogii vylučují.

²² – Tak je tomu patrně v případě jazykového znění francouzského („*sans tarder*“), nizozemského („*onverwijd*“), německého („*unverzüglich*“), řeckého („*αμελλητί*“) a italského („*senza indugio*“).

²³ – Tak je tomu podle všeho v případě jazykového znění anglického („*without undue delay*“), španělského („*sin tardanza injustificada*“) a lotyšského („*bez liekas kavēšanās*“).

²⁴ – Viz Storck, M. *et al.*, *Code Monétaire et Financier. Annoté et commenté*, 14. vydání, Dalloz, Paříž, 2024, s. 170, a Hennard, G., „Loi sur les services de paiement: l'exécution des opérations de paiement – Responsabilités en cas d'inexécution ou d'exécution incorrecte des opérations de paiement“, in *Betalingsdiensten/Services de paiement*, 1. vydání, Intersentia, Brusel, 2011, s. 137 až 194, konkrétně s. 172.

46. Ve světle bodu 31 odůvodnění musí být výraz „neprodleně“ chápán tak, že uživatel platebních služeb ukládá povinnost jednat *promptně*, což je nutno posuzovat, jak v podstatě uvedla Komise, s *přihlédnutím k okolnostem*.

47. Z nutnosti zohledňovat okolnosti každého jednotlivého případu vyplývá, jak v podstatě uvedla česká vláda, že povinnost učinit oznámení „neprodleně“ odkazuje na *subjektivní* lhůtu. Subjektivní povaha této lhůty vyplývá též z toho, že začíná běžet od okamžiku zjištění neautorizované transakce.

48. Na rozdíl od této subjektivní lhůty je podmínka, která stanoví, že oznámení musí být učiněno do třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu, objektivní. Uplynutí lhůty třinácti měsíců totiž může být objektivně zjištěno a nezávisí na okolnostech dané věci. Kromě toho okamžik, kdy tato třináctiměsíční lhůta začíná běžet, nezávisí na tom, zda se plátce o neautorizované transakci dozvěděl (což může být navíc obtížné určitelné)²⁵, ale na datu odepsání částky z účtu.

49. Soudní dvůr ve svém rozsudku CRCAM jasně konstatoval, že lhůta třinácti měsíců představuje „maximální lhůtu“, během níž musí být oznámení učiněno²⁶. Uživatel, který neoznámil svému poskytovateli platebních služeb neautorizovanou transakci v této lhůtě, nemůže uplatňovat odpovědnost tohoto poskytovatele, a to ani na základě obecného práva, a tudíž nemůže dosáhnout vrácení této neautorizované transakce²⁷. Jak uvedla Veracash, lhůta třinácti měsíců představuje „konečnou lhůtu“ („*délai butoir*“), ve které musí být oznámení učiněno.

50. Z výše uvedeného vyplývá, že povinnost učinit oznámení „neprodleně“ je odlišná od povinnosti učinit oznámení ve lhůtě třinácti měsíců. Nesplnění povinnosti uživatele platebních služeb učinit oznámení „neprodleně“ po zjištění neautorizované transakce nemůže být jednoduše „vykompenzováno“ oznámením učiněným do třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu.

51. Zadruhé kontextuální výklad článku 58 směrnice 2007/64 potvrzuje doslovný výklad tohoto ustanovení.

52. V rozsudku CRCAM Soudní dvůr rozhodl, že článek 58 uvedené směrnice, na který se odkazuje v jejím čl. 60 odst. 1, ukládá uživateli platebních služeb obecnou oznamovací povinnost²⁸. Jak jsem již uvedla výše²⁹, oznámení zaujímá v rámci režimu odpovědnosti týkající se neautorizovaných platebních transakcí ústřední pozici. Pokud by byl připuštěn takový výklad, podle kterého může plátce třináct měsíců vyčkávat, než vznesе námitky proti transakci, o níž se dozvěděl, došlo by k oslabení účinnosti povinnosti učinit oznámení „neprodleně“. V této konkrétní situaci, kdy je neautorizovaná transakce důsledkem ztráty, odcizení nebo zneužití platebního prostředku, opožděné oznámení této transakce odkládá přijetí opatření poskytovatelem platebních služeb v souladu s čl. 57 odst. 1 písm. d) směrnice 2007/64. Opožděné oznámení takových transakcí, o nichž se plátce dozvěděl, navíc odkládá vznik odpovědnosti poskytovatele podle článku 60 této směrnice. Tudíž, jak v podstatě uvedla Komise, opožděné oznámení neautorizovaných transakcí, o nichž se plátce dozvěděl, rovněž ohrožuje dosažení cílů zakotvených v čl. 57 odst. 1 písm. d) a v článku 60 této směrnice.

²⁵ – Viz Guimarães, M. R. a Steennot, R., *op. cit.*, poznámka pod čarou 17, s. 48.

²⁶ – V tomto smyslu viz rozsudek CRCAM (body 38 a 50).

²⁷ – Rozsudek CRCAM (bod 36).

²⁸ – Tamtéž, bod 33.

²⁹ – Viz bod 32 tohoto stanoviska.

53. Zatřetí teleologický výklad článku 58 podporuje jeho doslovný a kontextuální výklad. V daném konkrétním případě, kdy jsou škody související s neautorizovanou transakcí důsledkem ztráty, odcizení nebo zneužití platebního prostředku, brání opožděné oznámení poskytovateli platebních služeb v bezodkladném přijetí opatření a zvyšuje riziko neautorizovaných transakcí. Nepřiměřené prodlení s učiněním oznámení poskytovateli platebních služeb tak ohrožuje preventivní účel institutu oznámení³⁰.

54. Kromě toho, jak v podstatě uvedla Komise, výklad, podle kterého má plátce nárok na získání nápravy, přestože neučinil oznámení neprodleně, oslabuje právní jistotu a narušuje rovnováhu mezi zájmy poskytovatele platebních služeb a zájmy uživatele platebních služeb.

55. Začtvrté i legislativní historie směrnice 2007/64 podporuje výklad, který vyplývá z doslovného, kontextuálního a teleologického výkladu článku 58 této směrnice.

56. Z přípravných prací vyplývá, že původní návrh směrnice Komise³¹ neukládal žádnou lhůtu srovnatelnou se lhůtou stanovenou v článku 58 směrnice 2007/64, která byla zavedena až v průběhu legislativního procesu³². Cílem zavedení jednotné třináctiměsíční lhůty však nebylo nahradit povinnost učinit oznámení neprodleně. Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku CRCAM, rychle se ukázalo, že zavedení této lhůty je nezbytné k zajištění právní jistoty uživatele daných služeb a jejich poskytovatele³³. Stanovení maximální lhůty 13 měsíců zaručuje, že se platební transakce stane po uplynutí této lhůty konečnou³⁴. Cílem zajištění toho, aby se transakce stala konečnou, však není dotčena samostatná povinnost uživatele učinit oznámení neprodleně.

57. Z toho vyplývá, že uživatel platebních služeb musí splnit obě podmínky stanovené v článku 58 směrnice 2007/64. Tím není dotčeno uplatnění čl. 61 odst. 2 této směrnice, který upravuje odpovědnost plátce, pokud ztráty plynoucí z neautorizované transakce vznikly mimo jiné v důsledku jeho úmyslného nebo hrubě nedbalostního nesplnění povinnosti oznámit ztrátu, odcizení nebo zneužití platebního prostředku, což je předmětem druhé předběžné otázky.

58. S ohledem na vše výše uvedené musí být článek 58 směrnice 2007/64 ve spojení s jejími články 56, 60 a 61 vykládán v tom smyslu, že plátce v zásadě pozbývá právo na vrácení částky neautorizované transakce, pokud tuto transakci oznámil poskytovateli platebních služeb opožděně, a to i když tak učinil ve lhůtě třinácti měsíců ode dne odepsání z účtu. Tím není dotčeno uplatnění čl. 61 odst. 2 této směrnice.

B. Ke druhé otázce

59. Předkládající soud ve své druhé předběžné otázce sice nezmiňuje žádné konkrétní ustanovení směrnice 2007/64, nicméně z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že žádá o výklad čl. 61 odst. 2 uvedené směrnice ve spojení s jejím čl. 56 odst. 1 písm. b). Druhou otázku navíc pokládá pro případ kladné odpovědi na otázku první.

³⁰ – Viz body 34 a 36 tohoto stanoviska.

³¹ – Provádění lisabonského programu Společenství – Návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2000/12/ES a 2002/65/ES [COM(2005) 0603 final].

³² – Viz stanovisko generálního advokáta H. Saugmandsgaarda Øe ve věci CRCAM (C-337/20, EU:C:2021:564, body 44 až 46).

³³ – Rozsudek CRCAM (bod 48).

³⁴ – Tamtéž, bod 49.

60. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu tedy je, zda musí být čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64 ve spojení s jejím čl. 56 odst. 1 písm. b) vykládán v tom smyslu, že v případě ztrát plynoucích z neautorizované transakce, k níž došlo v důsledku ztráty, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizovaného použití, pozbývá plátce právo na vrácení pouze v případě, že nesplnil svou oznamovací povinnost vůči poskytovateli platebních služeb úmyslně nebo z hrubé nedbalosti.

61. Článek 61 směrnice 2007/64 obsahuje zvláštní ustanovení týkající se režimu odpovědnosti za ztráty plynoucí z neautorizovaných transakcí, pokud vznikly v důsledku použití ztracených, odcizených nebo zneužitých platebních prostředků³⁵. Konkrétně z čl. 61 odst. 2 této směrnice ve spojení s jejím čl. 56 odst. 1 písm. b) vyplývá, že plátce odpovídá za veškeré ztráty plynoucí z jakýchkoli neautorizovaných transakcí, pokud mu vznikly mimo jiné v důsledku úmyslného nebo hrubě nedbalostního nesplnění povinnosti oznámit poskytovateli platebních služeb ztrátu, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizované použití.

62. Článek 61 odst. 2 neodkazuje výslovně na oznamovací povinnost podle článku 58. Jak je však uvedeno výše³⁶, v závislosti na situaci a průběhu událostí platí, že pokud je neautorizovaná transakce důsledkem ztráty, odcizení nebo zneužití platebního prostředku, zahrnuje oznámení neautorizované transakce podle článku 58 i oznámení podle čl. 56 odst. 1 písm. b). Aby byl v takových situacích zajištěn soudržný výklad čl. 61 odst. 2, čl. 56 odst. 1 písm. b) a článku 58, musí oznámení podle článku 58 podléhat podmínkám stanoveným v čl. 61 odst. 2.

63. Plátce tak pozbývá svého práva na vrácení, pokud se dopustil „úmyslného nebo hrubě nedbalostního nesplnění“ své povinnosti oznámit neautorizovanou transakci v návaznosti na ztrátu, odcizení nebo zneužití platebního prostředku.

64. Z bodu 33 odůvodnění směrnice 2007/64 vyplývá, že při posuzování případné nedbalosti by se mělo přihlídnout ke všem okolnostem. Podle tohoto bodu odůvodnění by se důkazy a stupeň údajné nedbalosti měly hodnotit podle vnitrostátních právních předpisů.

65. Zatímco pojem „nedbalost“ znamená neúmyslné konání nebo opomenutí, kterým odpovědná osoba porušuje svou povinnost řádné péče, může se pojem „hrubé nedbalosti“ vztahovat pouze na *závažné* porušení takové povinnosti řádné péče³⁷. Směrnice 2015/2366 sice ve věci v původním řízení použitelná není, nicméně potvrzuje tento výklad pojmu „hrubá nedbalost“. Bod 72 jejího odůvodnění uvádí, že „hrubá nedbalost [...] musí znamenat více než pouhou nedbalost a musí být spojena s jednáním vykazujícím značnou míru neopatrnosti“.

66. V každém případě z čl. 59 odst. 2 směrnice 2007/64 vyplývá, že pouhé použití platebního prostředku samo o sobě nestačí k prokázání toho, že plátce jednal podvodně, popřípadě že úmyslně nebo hrubou nedbalostí nesplnil jednu nebo více svých povinností podle článku 56 této směrnice.

67. Pro účely čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64 tedy pouhé porušení povinnosti řádné péče, resp. „prostá nedbalost“, jak se vyjádřila Komise, nebude stačit k vyloučení vrácení platby plátcem³⁸. Jak tedy správně uvedl předkládající soud, čl. 61 odst. 2 „nesankcionuje“ každé prodlení s podáním

³⁵ – Viz bod 31 tohoto stanoviska.

³⁶ – Bod 37 tohoto stanoviska.

³⁷ – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. června 2008, Intertanko a další (C-308/06, EU:C:2008:312, body 75 a 76).

³⁸ – Viz Guimarães, M. R. a Steennot, R., *op. cit.*, poznámka pod čarou 17, s. 50, s příklady z vnitrostátní judikatury.

oznámení bez ohledu na okolnosti a chování plátce. Pouze takové prodlení s oznámením, které je přiřitatelné plátcovi, jenž jednal úmyslně nebo z hrubé nedbalosti, má za následek pozbytí práva na vrácení.

68. S ohledem na výše uvedené musí být čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64 ve spojení s jejím čl. 56 odst. 1 písm. b) vykládán v tom smyslu, že v případě ztrát plynoucích z neautorizované transakce, k níž došlo v důsledku ztráty, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizovaného použití, pozbývá plátce právo na vrácení pouze v případě, že nesplnil svou oznamovací povinnost vůči poskytovateli platebních služeb úmyslně nebo z hrubé nedbalosti.

C. Ke třetí otázce

69. Předkládající soud ve své třetí otázce sice nezmiňuje konkrétní ustanovení směrnice 2007/64, nicméně z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že žádá o výklad čl. 61 odst. 2 této směrnice, a konkrétně rozsahu neautorizovaných transakcí, ve vztahu k nimž nese plátce riziko vzniku ztráty. Třetí otázku navíc předkládající soud pokládá pro případ kladné odpovědi na otázku první.

70. Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu tedy je, zda musí být čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64 vykládán v tom smyslu, že v případě vzniku ztrát plynoucích z neautorizovaných transakcí, které plátce úmyslně nebo z hrubé nedbalosti oznámil opožděně, pozbývá tento plátce práva na vrácení ve vztahu ke všem neautorizovaným transakcím, nebo jen ve vztahu k těm, kterým bylo možné zabránit, kdyby k oznámení nedošlo opožděně.

71. V tomto ohledu podle výše uvedené ustálené judikatury³⁹ platí, že při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i kontext, do kterého spadá, a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí.

72. Zaprvé, pokud jde o znění čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64, toto ustanovení stanoví, že plátce nese „ztráty plynoucí z neautorizovaných platebních transakcí“, pokud vznikly mimo jiné v důsledku jeho úmyslného nebo hrubě nedbalostního nesplnění oznamovací povinnosti. Na jedné straně formulace „ztráty“ a „neautorizované platební transakce“ podle všeho naznačují, že rozsah transakcí, ve vztahu k nimž plátce nesplní své povinnosti, musí být vykládán extenzivně. Nerozlišuje se mezi transakcemi, kterým bylo možné zabránit, a transakcemi, kterým zabránit možné nebylo, kdyby k oznámení došlo včas.

73. Na druhé straně formulace „ztráty [...] vznikly“ zakládá příčinnou souvislost mezi těmito ztrátami a chováním plátce, kterému tyto ztráty „vznikly“ v důsledku, mimo jiné, nesplnění oznamovací povinnosti. Jak v podstatě tvrdila Komise, požadavek na existenci této příčinné souvislosti lze vykládat tak, že se toto ustanovení vztahuje pouze na ztráty plynoucí z transakcí, kterým bylo možné včasným oznámením zabránit.

74. Domnívám se však, že kontext a cíl čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64 naopak naznačují, že plátce nese riziko všech ztrát plynoucích ze všech neautorizovaných transakcí, pokud se ve vztahu k nim dopustil úmyslného nebo hrubě nedbalostního porušení oznamovací povinnosti.

³⁹ – Bod 40 tohoto stanoviska.

75. Zadruhé s ohledem na kontext tohoto ustanovení je nutno nejprve připomenout, že neomezená odpovědnost plátce závisí na podvodném jednání nebo úmyslném nebo hrubě nedbalostním nesplnění jedné nebo více jeho povinností podle článku 56 směrnice 2007/64. Z tohoto ustanovení vyplývá, že takové chování musí mít pro plátce důsledky, a sice pozbytí práva na vrácení.

76. Dále, jak jsem již uvedla⁴⁰, oznámení zaujímá v režimu odpovědnosti za neautorizované transakce ústřední pozici. Především v případech, kdy je transakce, proti níž byly vzneseny námitky, důsledkem neautorizovaného použití platebního prostředku, má oznámení preventivní funkci, která poskytovateli platebních služeb umožňuje zablokovat platební prostředek a snížit riziko neautorizovaných platebních transakcí. Režim odpovědnosti za takové neautorizované transakce vychází z předpokladu, že jim *bylo možné* včasným oznámením *zabránit*. Rozlišování mezi dvěma kategoriemi transakcí pro účely práva na vrácení, a sice transakcemi, kterým bylo možné zabránit, a transakcemi, kterým nebylo možné zabránit, by bylo v rozporu s logikou tohoto režimu odpovědnosti.

77. A zatřetí účel čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64 a ustanovení, jejichž je součástí, tento závěr potvrzují. Cílem režimu odpovědnosti za neautorizované transakce, které jsou důsledkem ztráty, odcizení nebo zneužití platebního prostředku, je vyvážit zájmy plátce a zájmy poskytovatele platebních služeb. Bylo by v rozporu s touto rovnováhou mezi zájmy smluvních stran, pokud by měl být rozsah odpovědnosti zúžen tak, aby se tato odpovědnost vztahovala pouze na část neautorizovaných transakcí. Rovněž by bylo takovým přístupem ohroženo dosažení cíle spočívajícího ve snaze motivovat plátce k tomu, aby poskytovatele platebních služeb informoval neprodleně.

78. S ohledem na výše uvedené mám za to, že čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě vzniku ztrát plynoucích z neautorizovaných transakcí, které plátce úmyslně nebo z hrubé nedbalosti oznámil opožděně, pozbývá tento plátce právo na vrácení ve vztahu ke všem neautorizovaným transakcím, nikoli jen ve vztahu k těm, kterým bylo možné zabránit, kdyby k oznámení nedošlo opožděně.

V. Závěry

79. S ohledem na všechny výše uvedené teze navrhuji Soudnímu dvoru, aby na předběžné otázky položené Cour de cassation (Kasační soud, Francie) odpověděl následovně:

„1) Článek 58 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES, ve spojení s jejími články 56, 60 a 61

musí být vykládán v tom smyslu, že

plátce v zásadě pozbývá právo na vrácení částky neautorizované transakce, pokud tuto transakci oznámil poskytovateli platebních služeb opožděně, a to i když tak učinil ve lhůtě třinácti měsíců ode dne odepsání z účtu. Tím není dotčeno uplatnění čl. 61 odst. 2 směrnice 2007/64.

2) Článek 61 odst. 2 směrnice 2007/64 ve spojení s jejím čl. 56 odst. 1 písm. b)

⁴⁰ – Body 32 a 52 tohoto stanoviska.

musí být vykládán v tom smyslu, že

v případě ztrát plynoucích z neautorizované transakce, k níž došlo v důsledku ztráty, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizovaného použití, pozbývá plátce právo na vrácení pouze v případě, že nesplnil svou oznamovací povinnost vůči poskytovateli platebních služeb úmyslně nebo z hrubé nedbalosti.

3) Článek 61 odst. 2 směrnice 2007/64

musí být vykládán v tom smyslu, že

v případě vzniku ztrát plynoucích z neautorizovaných transakcí, které plátce úmyslně nebo z hrubé nedbalosti oznámil opožděně, pozbývá tento plátce právo na vrácení ve vztahu ke všem neautorizovaným transakcím, nikoli jen ve vztahu k těm, kterým bylo možné zabránit, kdyby k oznámení nedošlo opožděně.“